

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 22 του Απριλίου 1907 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 244

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ. Ἡ «Ἀρρώστη Δούλη» (συνέχεια).
 Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ. Σκλήροι καὶ δειλοί στίχοι. (*Ἐν ἠρώδι, —Μιά κόρη).
 ΓΙΑΦΩΝΑΣ. Ὁ ἀθάνατος ἄρρωστος.
 ΚΡΙΣΝΑ. Ἡ Λαζή (συνέχεια).
 Σ. ΣΚΙΝΗΣ. Ἀγγέλους.
 ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΗΣ. Ὁ Τανταλίδης καὶ οἱ δασκάλοι.
 Δ. Π. ΛΑΒΑΝΟΣ. Ὁ θάνατος τοῦ Βερναρδέκη.
 ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Ἰλιονς, Μήτσης Κελαμᾶς.
 ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜὴ — Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΣΚΛΗΡΟΙ ΚΑΙ ΔΕΙΛΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἐν Ἀηδονί

Τοῦ κλειστοῦ παλατιοῦ τὸ περβόλι
 σὰν ἀμίλητο, σὰ μοναχό·
 καὶ σκορπᾷ, καὶ τριγύρο του, ἡ πόλη
 τῆς ζωῆς τὸν πολύκοσμο ἀχό.

Κι ὅπου πλέκουν πυκνότερ' οἱ κλώνοι
 στὸ περβόλι μιὰ κρύφια φωλιά,
 ἦρθε κ' ἔστησε ἥρως ἐν' ἀηδόνι,
 καὶ λαλεῖ μιὰ γητεύτρα λαλιά.

Κι ἀποπάνου ἀπ' τὸ βούισμα τ' ἀνθρώπου
 κι ἀπ' τὸ γαύγισμ' ἄργὸ τοῦ σκυλιοῦ,
 κι ἀποπάνου ἀπ' τὸ βόγγος τοῦ κόπου,
 —ὦ χαρὰ καὶ ὦ ψυχὴ τ' Ἀπριλιοῦ,—

Κι ἀποπάνου ἀπ' τὴν ἄγρια βλαστήμια
 κι ἀπὸ κάθε φωνῆ, κάθε ῥῶδι,
 καὶ πατώντας τὴν πρόστυχη ἀσκήμια,
 τὸ τραγοῦδι τὸ θεῖο τραγοῦδεῖ.

ΜΙΑ ΚΟΡΗ

Καλοκαίρι φιλοῦσε τὰ κρογιαλί,
 σὲ πρωτόειδα στ' ὄλοδροςσ νησί,
 ἄργουσε τὸ φεγγάρι νὰ προβάλλῃ,
 ἀπάντεχη ὥρα! προβάλες ἐσύ.

Ἄχνὸ ἓνα φέγγος, καὶ χωρὶς νάφηση
 τὸ στόμα σου, τὴν πρώτη του φωλιά,
 ὕψωθῃ πρὸ πλατεῖα φωλιά νὰ χτίσῃ
 στὰ μελιγρά σου φουντωτὰ μαλλιά.

Καὶ σὰ νάλαμπε ἡ λάμψη σου ἀναμένη
 σὲ κρύσταλλου ἀποπίσω συγνεφιά,
 τὴν ξανθὴ σου τὴ λάμψη ἀλαφροδένει
 μιὰ καθαρομελ' ἀχρὴνη ὁμορφιά.

Λιγνοζωγραφισμένη ἦρθεσ εἰκόνα
 μέσ' στὸ μαγνάδι ἑνὸς βραδιοῦ ἀπαλοῦ.
 Ἔταν τὸ μέτωπό σου ἡ μιὰ κερῶνα;
 δικέ σου ἔταν τὸ γέλιο ἢ τοῦ γιालοῦ;

Ἄργουσε τὸ φεγγάρι νὰ προβάλλῃ,
 προβάλες τῆς ψυχῆς φεγγάρι ἐσύ,

ἀγάπης χᾶιδιο σ' ὄλο τὰ κρογιαλί,
 μάγεμα ὄνειρου σ' ὄλο τὸ νησί,

καὶ σ' ἐμένα ὦ τί πίκρα, ὦ τί λαχτάρα!
 Σ' ἐμένα, ἀργοξημέρωτη, ὦ γλυκειά μου,
 μὲ τὰ χαρίσματα ὄλα ποιά κατάρρα
 τώρα σὲ φέρνει, ἀρρεβωνιαστικιά μου;

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ

Πόλη, 10.4.07.

Ἀγαπητέ μου Νουμά,

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ τὸ γράψω ἐγὼ γιὰ νὰ
 τὸ μάθης. Ἐσύ λαβαίνεις ταχτικά Πολίτικες ἐφημε-
 ρίδες καὶ τὸ βλέπεις πὼς ὁ σχολαστικισμὸς παίρνει
 καὶ δίνει μέσα στὴν Πόλη. Ἀπὸ βλακειές, ἀπὸ στε-
 νοκεφαλίες, ἀπὸ μωρουδιές κι ἀπὸ προγονολατρεία
 ἄλλο τίποτις. Ποῦ νὰ ξεμυτίσει κανεὶς νὰ πῆ τὴν
 ἀλήθεια; Μονομικρὸς θὰ σηκωθῇ τὸ λυσσιασμένο σκυ-
 λολόι νὰ ριχτῇ κατ' ἐπίκειντο του. Ἔβγα νὰ πῆς στους
 Πολίτες πὼς ἡ καθαρέβουσα δὲν εἶναι γλώσσα ρω-
 μαϊκὴ καὶ πὼς οἱ ρωμιοὶ πρέπει νὰ μιλοῦνε ρωμαϊκά.
 Ἀμέσως παίρνουνε φωτιὰ τὰ πρωτοπαλλήκαρα
 τοῦ λογωτατισμοῦ, οἱ σταβραῖτο! τῆς καθρέβουσας.
 Κ' εἶναι γερὰ, πού λές, ἀρματωμένοι ὄλοι ἐτοῦτοι.
 Μὲ ψερτικὰ, μὲ συκοφαντία, μὲ προστυχία, μὲ ἀδια-
 βασία, μὲ ἀγραμματοσύνη. Ἀπὸ φάνηκε, μὲ τὸ πα-
 ραπάνου, τώρα τελεφεταῖα, ὅσα μίλησε γιὰ τὴν Γλώσ-
 σα ὁ δικός μας ὁ Τανταλίδης. «Ἄνοιξτε τὰ μάτια
 σας» τοὺς εἶπε ὁ Τανταλίδης. «Νὰ τὸ φῶς» τοὺς
 εἶπε συμπνετικὰ. Κι στηλώσανε κείνοι τὰ μάτια
 μὰ τὸ φῶς δὲν τὸ εἶδανε. Κάπου θὰ ξέρης βέβαια,
 πὼς οἱ κουκουβάγιες τὴν μέρα δὲ βλέπουνε. Ἀγκαλιὰ
 δὲ σοῦ ξεφέβγει πὼς ὁ περιφήμος κ. Τυμφορηστὸς
 Παπαδόπουλος, ὁ ξακουσμένος γραμματοφυγὸδίκος,
 ζεῖ καὶ βασιλεύει καὶ τὴν Πόλη κυριέθει. Μὴν ξε-
 χνάς κιάλας πὼς στὴν Πόλη βγαίνει κάποια φημε-
 ρίδα «Ταχυδρόμος», κάστρο κινέζικο τῆς ἀριστοκρα-
 τικῆς στενοκεφαλίας καὶ φωλιά μαγαρισμένη τοῦ
 σπουδαίου δημοσιογραφικοῦ πινακοπλῦτη κ. Μεφι-
 στοφελῆ Ἀκρίδα. Ἐδῶ, φίλε μου, ἔχουμε καὶ σύλ-
 λογο φιλολογικὸ πού κοντέθει, ἀπὸ «Ἑλληνικὸς Φι-
 λολογικὸς Σύλλογος», νὰ καταντήσῃ, στὰ χέρια
 πού ξέπεσε σήμερις, σκυλολογικός. Τρομερὰ καὶ φο-
 βερὰ εἶναι κεῖ μέσα τὰ κερβερικὰ καβγίσματα τῶν
 τρανῶν φυλακᾶτορων τῆς προγονικῆς σκιάς, τῶν προ-
 γονικῶν ὄνειρων καὶ τῶν προγονικῶν—νάισκε—ἀβγο-
 κουρευμάτων. Φαντάσου πὼς ὁ φιλολογικὸς ἀφτός
 σύλλογος—ντρέπουμε νὰ τὸν πῶ ἑλληνικὸ—δὲν ἔ-
 φισε νὰ μιλήσῃ στὴν σάλα τοῦ ὁ Τανταλίδης, γιὰτὶ
 ὁ χριστιανὸς θὰ μιλοῦσε γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα,
 δηλαδὴ γιὰ κάποιο ζήτημα πού—καθὼς κρίνανε οἱ

κ. κ. συλλογικοὶ—δὲν ὑπάρχει. Τὰ ρούμπλια τοῦ
 Τσάρου, καὶ οἱ λίρες κάποιος ἀντεθνικῆς καὶ μυστη-
 ριώδικης προπαγάντας θὰ βγάλανε, δίχως ἄλλο, ἀ-
 φτὸ τὸ ζήτημα, γιὰ νὰ καταστρεφτῇ ἡ ὠραία γλώσ-
 σα τῶν προγόνων ἦγον ἡ καθαρέβουσα.

Κ' ἔτσι ὁ προδότης Τανταλίδης, βλέποντας τὰ
 συλλογοκομικὰ τοῦτα καμώματα, ἀποφάσισε νὰ μι-
 λήσῃ στὴ «Γαλλικὴ Ἐνωσις» καὶ κάλεσε στὴν ὁμι-
 λία του τοὺς φίλους του, τοὺς δημοσιογράφους μας
 —πιάσ' τὴ μύτη σου—καὶ τοὺς ὀχτροὺς του. Στὶς
 5 τοῦ Ἀπριλίου, στὶς 9 1/2 μ. μ., τετρακόσοι νομά-
 τοι συναχτήκανε στὴν ὠραία τὴν σάλα. Γυναῖκες, ὅ-
 σες μπορεῖς νὰ φανταστῆς. Τόσες γυναῖκες—ξέρε το
 κι ἀφτὸ—δὲ θὰ πῆγαιναν ποτέσ στὸ Φιλολογικὸ μας
 Σύλλογο, γιὰτὶ δυὸ-τρεις γιατροὶ, κάποιος δικηγό-
 ρος, μερικοὶ χασομέρηδες εἶχανε σκοπὸ νὰ σφουρίξου-
 νε, νὰ πετροβολήσουνε, νὰ μαχαϊρώσουνε, ἂν οἱ κ. κ.
 συλλογικοὶ ἄφιναν τὸν Τανταλίδην νὰ μιλήσῃ στὸ
 Σύλλογο. Ὅλα θὰ τὰ κάνανε οἱ λεβέντες μας, ἀ-
 διάφορο κι ἂν τοὺς σκοτώνανε. Φτάνει πού θὰ πε-
 θαινανε γιὰ τὴν καθαρέβουσα, γιὰ τὴν Πατρίδα. Πε-
 τροβολήματα λοιπὸν καὶ λαβωμαῖοὶ καὶ... καὶ...
 ἴσα ἴσα οἱ Πολίτισσες δὲν ἔρχονται στὰ τέτοια,
 γιὰτὶ εἶναι πολὺ φοβητσιάρες καὶ στὸ τέλος, σὰ θὲς
 νὰ ξέρης, λιγοθυμοῦνε.

Μὰ καὶ στὴ «Γαλλικὴ Ἐνωσις» πολλοὶ καλε-
 σμένοι δὲν ἦρθανε, γιὰτὶ, καθὼς μοῦ τὸ βεβαιώνει ἕ-
 νας σεβαστὸς φίλος, γίνηκε φοβερὸ καὶ τρομερὸ κόμ-
 μα ἐναντίον τὸν Τανταλίδην γιὰ τὸ προδοτικὸ του
 κίνημα. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μιλήσῃ ὁ κακοῦργος στὴν
 «Union Française» γιὰ τὴν πρόστυχη γλώσσα
 τοῦ λαοῦ!! Κ' ἔτσι, καθὼς μαθαίνω ἀπὸ τὸν ἴδιο
 σεβαστὸ φίλο, κάμποσοι ἀριστοκράτες, καθαροὶ ἀ-
 πόγονοι τοῦ Περικλῆ καὶ τῆς Ἀσπασίας, γυρίζανε
 ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, σημαίνοντες τὸν κώδωνα τοῦ
 κινδύνου. Μάλιστα ἓνας γιατρός—Χνώτος, θαρρῶ,
 ἢ Χαζώτος—διαλάλησε πὼς θάκοβε τὴν καλημέρα,
 ἴσως καὶ τὸ κεφάλι, ἐκείνου πού θὰ πατοῦσε τὸν ὄρ-
 κο του καὶ θὰ πῆγαινε στὴν ὁμιλία τοῦ Τανταλίδην.
 ἴσως γι' ἀφτὰ καὶ γι' ἀφτὰ ἀκούστηκε, ἀνήμερα
 πού θὰ μιλοῦσε ὁ Τανταλίδης, πὼς πλάκωσε στὴν
 Πόλη ἐπιζωστία καὶ πὼς πρῶτα πρῶτα ἔπαθε ὁ Σαρ-
 σὲς τῆς Πόλης κ. Λυσσίας Ἀντερᾶδης. Ἔτσι πῆρε
 δρόμο τὸ μῦλεμα.

Ἔστερ' ἀπ' ἀφτὰ ὄλα θὰ θὲς νὰ μάθης καὶ τί
 εἶπε ὁ Τανταλίδης.

Λυποῦμαι πού δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σοῦ γράψω τὰ
 ὅσα εἶπε σωστὰ καὶ ζυγιασμένα. Ἄκου ὅμως, γιὰ νὰ
 πάρης μιὰ μικρὴ καὶ περιορισμένη ἰδέα ἀπὸ τὰ εἰπω-
 μένα του.

Ἡ γλώσσα, εἶπε ὁ Τανταλίδης στους ἀκουστά-
 δες του, εἶναι ἓνας ζωντανὸς ὄργανισμὸς πού γεννιέ-
 ται, μεγαλώνει καὶ ξετυλίγεται μὲ σταθεροὺς ψυχο-

φυσιολογικούς νόμους. "Α θελήσουμε να στενοχωρήσουμε άφτους τούς νόμους, τότες ή ζωή του οργανισμού άφτου μαραινεται και, ά δε σβύση, ζει άρρωστιαρικά. Και οι καθαρεβουσιάνοι προγονολάτρεις τί άλλο κάμανε παρά μία προσπάθεια να πνίξουνε τή ζωή, στενοχωρώντας τη με λογής λογής προγονολατρικά σαβανώματα; "Από μιας άρχης θέλησε ή Τανταλίδης να τό χωρίση στο κεφάλι τους πώς τό ζήτημα τής γλώσσας κρίθηκε πολύ επιπόλκια από τούς δασκάλους, γιατί τό ζήτημα τούτο δέν μπορεί να ζεταστή από κοντοφούσηδες, έστώντας που είναι ριζωμένο πολύ βαθειά, πιο βαθειά 'πό τά ριχά σκαψίματα τώ δασκάλων των 'Ελληνικών, όταν πασκίζουνε να ξεθάψουν πεθαμένες λέξεις, πεθαμένα τυπικά. Οι δασκάλοι, δηλ. οι λογιώτατοι, θελήσανε να στήσουνε όλόρθα τά σκέλεθρα των προγόνων και ντύνοντάς τας με κακοραμένα φράκα, να φαντάζουνε πλαί σε δάφρα για τιμημένοι απόγονοι των άρχαίων. Και τή ζωή, ώ λογιώτατοι, τή ζωή, μ' όλα τά πλούτια που έχει, τή ζωή, τή ζωή δέν τήνε βλέπετε, δέν τήνε ζείτε; Δίνοντας ή Τανταλίδης έναν καθρό και λιγύλογο όρισμό τής Γλωσσολογίας, άνάφερε τέσσερεις γενικώτατες άλήθειες. "Η πρώτη πώς όσο προχωρεί και ζετυλίγεται μία γλώσσα τόσο γίνεται πιο τέλεια, με πιο τέλειο μηχανισμό, μ' ευκολώτερη μεταχείριση για περισσότερη δουλειά. "Αφτό τό δείχνουν όλες οι νεώτερες γλώσσες. "Η δεύτερη πώς μία γλώσσα που ζει αλλάζει μέρα με μέρα και ή αλλαγή άφτή φανερώνεται ζάστερα στού τύπου, στη φωνολογία τής. "Η τρίτη πώς ένας γλωσσικός τύπος, μια και άλλαξε στο στόμα του λαού, δέν ζανόρχεται τή ζωή. "Η τέταρτη πώς οι λαοί, για να σημαδίζουνε μια καινούρια ιδέα, ή φκιάνουνε καινούρια λέξη, ταιριαζοντάς τήνε με τό δικό τους γλωσσικό σκέδιο, ή παίρνουνε τήν άρχαία, μπορεί και ξένη, άνάλογη λέξη, χύνοντάς τήνε σε δικό τους καλούπι, δίνοντας τής ζωή. Με πολλή προσοχή και τέχνη προχώρησε ή Τανταλίδης για να δώση στους άκουστάδες του να καταλάβουν τί πράμα είναι τό Γλωσσικό Αίστημα και πώς άφτό είναι που οδηγά τό λαό στο φκιάσιμο ή στο πλούτισμα τής γλώσσας του. Κι ή συγγραφέας που δουλεύει κρατώντας παραμεριάς τό γλωσσικό αίστημα τής φυλής του, δε θα νοιώση ποτές του τό γλυκό φιλί τής έθνικής ψυχής, γιατί δε θα τής είναι τίποτις, θα τής είναι, βέβαια, όχτρος. "Οχτροί σταθήκανε οι λόγιοι εκείνοι, που, όταν τό "Εθνος ζανάσανε από τήν

τούρκικη σκλαβιά, φέρανε στη Ρωμισούνη τή γλωσσική σκλαβιά. Κι όλα τούτα μας τά φταίει ή άρρωστιαρικός προγονισμός. Για να δείξη ή Τανταλίδης πώς ή καθαρίβουσα δέν είναι γλώσσα τής καρδιάς μας, διάβασε μεταφρασμένο από τό Ραγκαβή τό επεισόδιο τής Φραντζίσκας, στην «Κόλαση» του Ντάντε. "Ενας καθαρεβουσιάνος δε βρήθηκε να χεροκροτήση. Παγωνιά. Τό ίδιο κομμάτι τό διάβασε μεταφρασμένο από τό Ζουφρέ. "Ολες οι κυρίες συγκινήθηκαν ακούγοντάς το, κι όλοι—ξέχωρα δυ ή τρεις—τό χεροκροτήσανε στο τέλος. Τό ίδιο και για μερικά ποιήματα του Κρυστάλλη, του "Ερμονα, του Παλαμά κ. κ. Κατόπι διάβασε ένα κομμάτι από τήν "Αγάπη του Ταξιδιού. "Ολοι τάφτια τους τέσσερα. Πολλοί συνεπαρθήκανε. Τά χεροκροτήματα βροχή. Τή στιγμή εκείνη ή "Αλήθεια νίκησε τό Ψέμα. Κι ή Τανταλίδης τραβήξε ίσια, παλληκαρία, μα και γνωστικά, για να πη στο τέλος πώς δέν πρέπει να μζς λογαριάζουνε για προδότες και γι' άντεθνικούς. "Εμεις τήν πονούμε τήν Πατρίδα, τό αγαπούμε τό "Εθνος, γιατί είμαστε σπλάχνα του, γιατί μιλούμε ρωμαίικα. "Αφτό σα νάθελε να πη. Κι ά δέν τό είπε, πολλοί τό νοιώσανε. Λυπούμαι, «Νουμά» μου, που άφτή τή στιγμή που σου γράφω δέν τάχω πρόχαρα στο κεφάλι μου τά ίσα είπε ή Τανταλίδης. Μπορεί, μάλιστα, άφτά τά λίγα που θυμούμαι, και που προφταίνω να σου γράψω στο λίγο καιρό που μου περισσέβει από τή δουλειά μου, να μη σου τά γράψω και πολυ πολυ ζάστερα. Σ' άφτό σε παρακαλώ να με συμπαθήσης, γιατί φταίει κι ή Τανταλίδης λιγάκι. Φταίει, γιατί δέν έκαμε τήν έμιλία του σε άγνή δημοτική, έστώντας που είχε να κάμη τό πιώτερο με καθαρεβουσιάνους άκουστάδες. Κ' έπρεπε να τούς μιλήση σε μισή γλώσσα, καθώς μου είπε, για να μπορέση, μια που τούτοι βρίσκονται σε μια γλωσσική παραίστηση, να τούς χωρήση στο νοού τους τις άλήθειες που φέρνουνε όλόθια στο ρωμαίικο γλωσσικό αίστημα. Για να φέρη κανείς τούς παραστρατισμένους στον ίσιο δρόμο, πρέπει να περπατήση μαζί τους και στο στραβό τό δρόμο λιγάκι. Τό βέβαιο είναι πώς ζχνυσαίνει κανείς, ότα βλέπει πώς μέσα στην Ηόλη τή δασκκλοκυριεμένη γίνεται τόσο γερή δουλειά για τήν "Ιδέα. Γι' άφτό και γώ σου στέλνω τό γραμμα μου άφτό, ζέροντας καλά πώς θα σε κάμω να χαρής. Σά

θες πέρασε τό γραμμα μου στο «Νουμά», για να παρακινήθουνε κι άλλοι πελεμιστάδες τής "Ιδέας άλλου να κάμουνε κείνο που έκαμε ή Τανταλίδης σε μας ιδώ. "Ετσι θα προκόψουμε. Ταζοντάς σου πώς θα σου γράφω πάντα για κάθε πολιτικό γλωσσικό καβγά

Σε φιλό
ή παλιός σου φίλος
ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ

Κι ά μη παήσεις, βασιλιά
Βγάνω βαγι και δάφνη.
ΣΟΛΩΜΟΣ

Σκοτεινός και άλουσιόδιστος είμαι και ήλιοφρονημένος και καρτερώ σε να διαβείς να με δροσορατίσεις και καρτερώ σε να διαβείς φως και άνθια να μου δώσεις. Μάγοσα εσύ, τώ Ιουλιουδιώ γλυκιά άδερφούλα, βρούση Κάθε Καλό και "Αθροικού και Τιμιου και Μεγάλου.

"Η μέρα διάβηκε κ' εσύ δε διάβηκες άκόμα. Ζυγόνει ή νύχτα—μύ εσύ τή νύχτα μέρα κάνεις κι όθε διαβείς χαρά σκροπής, ζωή σκροπής, έλπίδα, κάθε καλοόδι τής ψυχής, κάθε άνθό τής νύχτης.

"Ο άγαπημένος δρόμος σου σε καρτερώ...ώ, να 'σαι! Πάνα με, βεργολιγερή, πάνα με, άλαφροόδα, τό πάτημά σου είναι ζωή, γιορτή τό ήσκωμά σου. Παιτείς με κι άνασταίνουμαι, ήσκώνεις με και ζω, διαμάντι ή πέτρα γίνεται, ή δρόμος περιβάλλει, τώ βαλτοκέρια άνθόμερο και οι καρδιές φτερώνουν.

Παήσια, 15.4.07.

ΙΣΙΟΝΑΣ

Ο ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ

Μια φορά κ' εΐαν καιρό άπ' τήν πολλή τήν κούραση και τις πολλές καταχρησεις άρρώστησε σοβαρά ή "Αθανάτος κ' έπεσε στο στρώμα. Τό μυαλό του σκοτεινιάσε, τά νέβρα του άδυνατήσανε φοβερά, πιάστηκε ή γλώσσα του, βχρυνε ή άκούή του, θαυμάθηκε ή όραση του, τόν τρώγανε φριχτοί πόνοι, άνοιζανε άπανου του βρώμικες πληγές γεμάτες από έμπυο, τό σώμα του μαράθηκε κ' έπεσε σαν τό έλατο, που τούφαγε τή ρίζα του χρόνου τό σαρκί....

Μυριστήκανε τήν άρρώστια του άθανάτου κάτι γεροντικά όρνικ, όνομαστοί προφεςόροι, ζακωσμένοι γιατροί και μαζωχτήκανε κοπαδικ γύρω στην κλίνη, που τούς τραβούσε του μπόλικου πκρά και των έπισήμων θέτων ή μαγεία. Φίλοι και συγγενοί άρ-

ΨΥΧΑΡΗΣ

Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΔΟΥΛΑ *

"Ο "Αντρέας έχι μόνο που πρόσχε στη δουλειά, μα και τήν άγαπούσε. "Όσο μάλιστα πιο προσεχτικός έπρεπε να είναι, τόσο και του άρεζε παραπάνω. "Ακολουθούσε και πάλε κάτι περίεργο στην ψυχή του. Θυμότανε τήν "Ολια. "Η "Ολια, σαν πέθανε, δέν έπαθε τίποτα που να μοιάζη με τήν άρρώστια τής Κατινούλας, μόνο που εΐτανε θανάσιμες κ' οι δυό άρρώστιας. Νχ όμως που ύστερις από τό χειρούργημα του Μπ...., λίγο λίγο, γλύτωνα τό κορίτσι από τά νύχια του Χάρου, και πειδή ή "Αντρέας δε βρέθηκε κοντά στην "Ολια του τό μήνα εκείνο τόν καταραμένονε όπου κρίθηκε τό πάθος τής τελειωτικά, επειδή τήν άρρώστια τής με τά μάτια του δέν τήν είδε, μπορούσε τώρα να πλανιέται με τό νοού του και να νομίζη, πώς ό τι έκανε για τήν

*) "Η άρχή του στο 228 φύλλο.

Κατινούλα, τόκανε συνάμα και για τήν "Ολια, πώς τή γλύτωνα δηλαδή και δαστη. Για τούτο, ή φροντίδα του για τά εργαλεία ή τό τραπέζακι του, ή πιο άσημάντη περιποίηση για τήν άρρώστη, του φαινότανε πράματα τόσο και τόσο σημαντικά, τάρωσιωνότανε τόσο και τόσο. Χαρά τόν περνούσανε τά καθικαστα, γιατί καθαφτό άνησυχία δέν είχε καμιά τώρα κ' έβλεπε με συνείδηση γαληνεμένη, πώς άφτή τουλάχιστο τή φορά του πετύχαινε τό έργο τής σωτηρίας. Λοιπόν ή "Αντρέας, πρόθυμος και γελαστός, μεθοδικός και δραστήριος, πρόφταине τις χίλιες δουλειές που λές και βήχουνται καταπάνω σου στο Παρίσι, τόν "Αη Δημήτρη, άμα γυρίσης από τήν εξοχή. "Εκείνη μάλιστα τή χρονια, είχε κάμποσα τρεξίματα και κάμποσους μεπιάδες για έναν άνιψό τής "Ανας ή πιο σωστά για τόν άντρα τής Λίζας, τής άνιψιάς τής, που ήθανε ίσια ίσια κ' οι δυό μουσαφίρηδες τό καλοκαίρι στο Χαμονοκόρφι, προτού πάη στο Μπ.... ή "Αντρέας με τήν Κατινούλα. "Υπάλληλος ή νέος, Στέφανος Λινάρδος τώνομά του, και για λόγους θρησκευτικοπολιτικούς γυρέβανε να τόν πάψουνε από τήν περεία του. "Ενεργούσε ή "Αντρέας και γι' άφτόνε και για κάτι άλλους φίλους του, επειδή τόν ζέρανε βοηθητικό και

γενναίο και κολούσανε όλοι. Διόρθωνε συνήμα και μελέτες που του άποτελειώσανε μερικοί του μαθητάδες στις δικκοπές: έτοιμάζε τώρα και τά μαθήματα του για τό χειμώνα, που άρχιζανε του Χριστού: δουλεύε και για τόν έαφτό του στο λαμπρο του τό εργατήρι, γέμιζε τό κεφάλι του καινούριες ιδέες μέρα τή μέρα. Χρυσπερνούσε.

Χρυσπερνοντάς μες τά βιβλία του και τήν εργασία του, ή κ' "Αντρέας πρόσχενε ήσυχα τήν τελική αναρρώση τής Κατινούλας, δηλαδή τό κλείσιμο τής πληγής. Τά μικρά τής τά ντέρνια, και τόνους, κάποιαν άδυναμία, τάπόδινε όλα, μαζί με τό γιατρό, στην πληγή, τάρφερνε όλα ή πληγή που δε σφαλνούσε. Με ή Κατινούλα στην ύγεια τής καλά. "Ορεξη άξιοιολογή. Βάσταζε ή όρεξη εκείνη του Μπ... άλάκαιρο μήνα στο Παρίσι, τόν "Αη Δημήτρη: έπεσε λιγάκι τό Σπορία, πάει να πη πώς έτρωγε όπως τρώγανε κ' οι άλλοι σπιτί, κάμπισσ και δίχως ύπερβολή. Πριν από τό μεσημέρι, τήν κατέβαζε ή "Αντρέας, βαστώντας τήν από τό μπρατσό, γιατί μόνη τής δέν κατέβαινε άκόμη, στο πρώτο πάτωμα, στην κρεβατοκάμαρή του, να θαρρή τάχα πώς συγυρίζει και παλε τήν κάμαρα του άφίντη, ζεσκουπίζοντας ένα δυό πρματακία στο τρα-

σανε τον άρρωστο στον έλεο τω γικτρώνε γιατί χάσανε κάθε έλπίδα για τή θεραπεία του. Μερικοί νέοι γιατροί άπ' τή γενική του άρρωστου, φέβγοντας τήν έχτρα και τόν μίσος τω γερο-σαρλατάνω συναδέρφω τους έφύγανε στ' άντικρινό βουνό. Κι άπ' εκεί, ζώντες σέ καθαρή κι άμόλυπη άτμοσφαιρα, καρφώσανε τά μάτια τους σέ γαλανούς κι άπέραντους όρίζοντες, πέρα πολύ μακριά στή χώρα των έφτυχισμένωνε άθανάτω που θάν τους μαρτυρήσανε τής άστεινάς τά βάσανα.

Μνήσκοντας μόνοι με τον άρρωστο οι τρανοί μας οι προφασόροι, κάνανε συμβούλιο και λένε : Γιατί να γιατρέψουμε τον άρρωστο ; Τι θα κερδίσουμε ; τό πολυ πολυ θα μας πλερώση πλουσιοπάροχα για τή βί- ζιτα, θα μας πη ένα άθανάτο έφκαριστώ, που δε γιομίζει κοιλιά — υπορει να μας στήσει κ' ένα αδριάντα ύστερις άφου πεθάνουμε. "Οχι ! όσο έχουμε τον άρρωστο στα χέρια μας πρέπει να φροντίσουμε να τονε κάμουμε χειρότερα που να μη μπορέσει να στα- βει αιώνας στα πόδια του του άφαιρούμε κατ' άφτόνε τον τρόπο τόν βίος του, του κλέβουμε τό χρήμα του, φκιανουμε τά παλατια μας, σά μικροί έν- θρωποι που είμαστε, άποθηκέθουμε στις Τράπεζες τις χιλιάδες και τά εκατομμύρια του για τά παιδιά μας και τά παιδιά των παιδιών μας. Κι ότα δέν του άπομείνει τίποτις, τον άφνουμε τον άθανάτο μας στήν τύχη του κι αρχίζουμε να τραχαλίζουμε με εί- ρηνη κ' ήσυχία κείνα που του πήραμε.

Κι άμ' έπος άμ' έργο. Τριγυρίσανε τον άρρωστο οι σατανάδες, τονε χειδέσανε, τονε κλα κέβανε, γλεί- φανε τις βρώμικες πληγές του, του θυμίζανε τά πε- ρασμένα, του βεβαιώνανε πως ή άρρώστια του είναι πολυ λαφριά και πως γλήγορα θα γιατρεφτεί, φταί- νει να μη βλέπει τί γίνεται γύρω του και να πάρε- τά γιατρικά που θα του συστήσουνε. Οι σατανάδες ειφίβρανε κάτι καταχρόνια πιστά και χάπια που τρατάρανε νύχτα μέρα στον άρρωστο και για τά β- πεία κείνος τους διόρισε σέ μεγάλες θέσες και τους ειπίτρεψε να διαφεντέφουνε όλη τήν περιουσία του.

Τά γιατρικά τους μεθύσανε τον άρρωστο. Νύχτα και μέρα παραμιλούσε, πιστέβε πως γιατρέφτηκε ό- λότελα και πως έγινε ό 'Αρχιός 'Αθανάτος. Τό δ- νευρο του παλιού του μεγαλείου περνούσε μπροστά άπ' τά μάτια του τά κλειστά ώσαν πραγματικότητα, μιλούσε άλλ' άντ' άλλων σέ γλώσσα κορακιστική, έσφιγγε τις γραβιές του, φοβιριζε τον κόσμο που δέν βλέπει — γιατί του δέσχνε οι άθεύφθοι γιατροί του

τά μάτια — με τις σαίτες του πολέμησε τά κανόνια, με τις ψωροβάρες του τά θωρηχτά !...

"Αμα όμως έπαβε ή δύναμη του σατανικού του πιοτου άλλοιμονο ! Ξανάπεφε ή καημένος, ό άθά- νατος στο στρώμα κ' αίστανότανε τον έαφτό του χειρότερα παρά άλλοτε. Οι πληγές του βρωμούσανε πίοτερο, ή φώρα που τον έτρωγε περίσσεβε, τό μυαλό του σκοτιζότανε κ' έβγαζε φωνές άπελπιστικές. Τους έδιωχνε τους άτμούς τους γικτρούς, ζητούσε άλ- λους. Παρουσιάζουνταν πάλε οι ίδιοι με άλλες μά- σκες. 'Αλλάζανε πάλε τά χρώματα του σατανικού πιοτου, περίσσεβε ή μεθυστική του δύναμη. Τά έ- δια κι ακόμα χειρότερα. 'Αφτή τή στιγμή ό άρρω- στος στραβωμένος άπ' τή δύναμη του γιατρικού κεί- ται ξαπλωμένος φαρδύς πλατύς. Μιά βρώμα, που μπορεί να θανατώσει κάθε ένθρωπο, ξαπλώνεται γύρω του, ενώ άφτός ύπνωτισμένος παραληρεί για περα- σμένα μεγαλεία, πετξ στήν κορυφή του Σινά, άρπά- ζει τά Γεροσόλυμα, θρονιάζεται στήν Πόλη, κόβει βουργάρικα κεφάλια, λειτουργά στήν 'Αγία-Σοφία και γίνεται κύριος όλης τής γής ! Οι όνομαστοι προ- φασόροι ξακολουθάνε τά όργια, κοκκαλίζουνε τον άρ- ρωστο, γλείφουνε τό έμψυο άπ' τις πληγές του ! Και ειπειδής ή βρώμα δε σκοτώνει τον έαφτό της, οι προφασόροι ζούνε και βασιλέβουνε. Μονάχα αναγκά- ζουνται κάποτε κάποτε ν' αλλάξουνε τις μάσκες τους και τά χρώματα του γιατρικού τους !...

Πούναι οι νέοι οι γιατροί, πούναι ή Νέα Γενιά που βγήκε καθάρια άπ' τά σπλάγνα του 'Αθανάτου; Φυγαδεμένη άπ' τον έαφτό της, άπ' τό όλο της, που κρατάνε οι δήμιοι στα νύχια τους, πλανάται στήν κορυφή του βουνού. Τά μάτια της έχοντας βυθισμέ- να εκεί πέρα στους γαλάζιους κι ήλιοφώτιστους ήρί- ζοντες, ανασαινόντες έλιφτερο και μυρωδάτο άγέρα, γυρίζει κάπου κάπου κατá τή Φύτρα της, λογοσιά- νεται με τους σκτανάδες και καλεί τον άρρωστο έ- κεί στα ψηλά. Του κάκου ! Τό κιθέριο, τό λεπτό τραγούδι της δε συγκινά τον άρρωστο γιατί δέν τό άκούει, δέν τό νοιάθει. Οι σαρλατάνοι, που τριγυρ- νάνε τον 'Αθανάτο, του συνειθίσανε τή βάρβαρη χον- τρή και θορυβώδη μουσική ! 'Εσείς Νέα Γενιά, άφί- στε τήν κορυφή του βουνού ! Κατεβάτε στον άρρω- στο, ζυγώστε κοντά του. Τραγουδήστε στή γλώσσα του κοντά στο άφτί του τό μαγικό τό Σκοπό ! Τά μάγια θα λυθουνε ! Τά όρνια τής νύχτας τά βρω- μερά θα φύγουνε, εκείνοι που κρατούσανε τον Προ- μηθέξ στα νύχια τους θ' άφχνιστούνε άπ' τής γής

τό πρόσωπο ! 'Εσείς τότε θα ένωθήτε με τή Φύτρα σας ! 'Ο άρρωστος θα ξαναγυρίσει στήν άγκαλιά τής μεγάλης Μητέρας κ' έλιφτερος άπό κάθε πρό- ληψη που του φορτώσανε στή ράχη οι αιώνας, γλυ- τωμένος άπ' τά φαρμάκια των άφτοχειροτονημένωνε γιατρώ του, θα πεταχτεί στα πόδια του, θα μεγα- λώσει όλοένα και θα μεταμορφωθεί σέ άνίκητο γί- γαντα, που θ' άπλώσει τά στιβαρά τά χέρια του, για ν' άγκαλιάσει όλο τον κόσμο σαν γκαρδιακό ά- δερφό του !

ΓΙΑΠΩΝΑΣ

ANGELUS

I

Στήν Άγια σκιά του πατέρα μου.

'Επάτηρα κ' έγώ τό χόμα όπου βλάστησαν κι άνθούνε τά φωτολούλουδα ήλων των τεχνών και των επιστημών. Είμαι σέ θερηκενική έκταση σαν τον εύλαβέστερο προσκυνητή. "Οπου διαβαίνω κι όπου σταματώ αιδάνομαι τήν άνάγκη να γονατίσω.

"Ω ήπέρκαλε τότε κ' άφάνταστε, όπου δέχτηκες κίποτε για να φιλοξενήσεις — ποιός ξέρει για πόσον κριθόν άνύμα, — όλους τους θεούς και όλους τους ή- ρους τής 'Αρχαίας 'Ελλάδας, τής πατρίδας των όλων και του κανενός, δέξου με τον ταπεινό έμένα, έμέ- να τον ουιδιανό, τον άπάριδο, τον άλήτη και πλάγη με καιωσύνη και με σιοργή.

"Σκόρισε μου τό φώς, που διψώ με τή δίψη ενός Τατιάλου, στο σκοταδιασμένο μου του και δειξε μου τήν πηγή του νερού που άνανεώνει τις μαρα- μένες και στείρες ζωές.

"Είχα τή δύναμη του πρωτόγονου μέσα μου κ' είχα τή σοφία του χωριάτη είχα του βουνόλιου τή μουσική στήν καρδιά μου και του λογιτή τά δώρα τά φυσικά και κατέβημα στήν πολιτεία και ταίριαξα φλο- γές και βιολιά, τραχιά και πολυδύναμα και μ' άκου- σαν στήν άγορά και μ' αναγέλισαν και μου συντρι- ψαν τά όργανα και με κνηγήσαν με πέτρις και με κοτρώνια.

"Επήρα τό σπαραγμό για τήν άγνωμοσύνη τους κ' άγκάλιασα τή φρίκη και τό μαράζι κ' είμαι τό φύλλο τό ουρμένο στους άνέμους κ' έχω άκόμα τον ήλιγο του όδοιπόρου που πέρασε τό γιοφύρι τής ά- βύσσου.

"Ίώρα, τόνωσε μου εσύ. Ίώ Τόπε φιλόξενο πάν-

πεζακι, και να μην καθεται άπάνω σαν τον κοκόρο, ένα χολοσκάνη. Τής άνεδοζανε τό πρόγεμα της και ή κίνηση κάτω τής τραπεζαρίας τή διασκέδαζε στο φαγι της. Μιάν απογεματινή. Έτυχε να λιγοθυμήτη και χρειάστηκε να τήν πλαγιασουνε μάνι μάνι. Πρώτη του Σποριά. Φωνάζανε άμέσως του κ. Κουφέ από τό Νοσοκομείο: "Ελειπε: ήρθε στή θέση του ένας φίλος του έσωτερικός, ένα παιδί, τήν κοιτάζε. Τι- ποτις. 'Ακολουθήσανε κάτι τέτοια και στο Μπ... δέν ειχε άκόμη άρκετή δύναμη και κουραζότανε ση- κωμένη, μάλιστα σαν περπατούσε. Η όψη της όμως ώραία, ζωντανή και φρέσκια τήν έβλεπε και δέν τόννοιαθεσ πως έβλεπε άρρωστη. 'Ο Αντρέας, για να τής δώση θάρρος, τις όχτώ του Σποριά, τήν πή- γε στήν τραπεζαρία, στήν άβλή, μιχ στιμούλα και στο έργαστήρι της "Ανας τήν άδρικνή, τετάρτη, έννιά, τήν πήγε πιά και στο δικό του τό έργαστήρι. Δέν πιστέβε τά μάτια της, ή καημένη, και ζύγωσε τρεμάμενη στή βιβλιοθηκούλα της "Ολιας. Τήν πα- ρασκεβή, έντεκα, μεγάλη χαρά ύστερις από πέντε μήνες όλοτελη διακοπή, άδιαθέτησε ζξάφνα τό κο- ρίτσι, σά να μην ειχε πάψει ποτέ της. "Αριστο ση- μάδι, καθώς τό ζήγησε ή γιατρός. "Αριστότερο, που τις είκοσι του Σποριά, κεριακή, βγήκε πιά και ή

τρίτη μετξωτή κλωστήσα. Στρατί στρατί, επαιρ- νε ή Κατινούλα τον ίσιο όρολο.

"Ενα πρξμακ μονάχα, ίσως και δυό, τους βάζανε σέ κάποια φροντίδα, τον Αντρέα και τήν Άννα. Τό νερό έδειγνε πάντα λίγο έμψυο στον πάτο, του- λαχιστο σά θολωμένο έμοιαζε, κ' οι θερμοκρασίες πάλε, από τις δεκαέξη του "Αη Δημήτρη, που άρχι- σε να τις ζεσηκώνη ή κ. Κουφές σέ φύλλο χωριστό, ίσα με τις δεκαπέντε του Σποριά, που έπιασε να τις μελετήση όλες μαζί ή Αντρέας, οι θερμοκρασίες έτσι κ' έτσι. Τό φύλλο έγραφε 39°2, τις δεκαέξη τό βρά- δι: έτετα ξακολουθούσε πρωί και βράδι, ταχτικά, 37° — 38°3, 38°5 — 39°5 (είτανε τό μερόνυχτο του λαμναριού), 37°1 — 39°, 36°9 — 37°4, 37°8 — 37°8, 37°2 — 38°1, 37° — 37°9, 36°4 — 37°8, 36°5 — 37°7, 36°4 — 37°6, 36°1 — 37°4, 36°4 — 37°6, 36°4 — 37°4, 36°4 — 37°9, 36°4 — 37°7, 35°9 — 37°1, 36°4 — 37°7, 36°3 — 37°8, 36°7 — 37°3, 36°4 — 37°8, 36°7 — 37°7, 36°2 — 37°9, 36°5 — 37°6, 36°4 — 37°7, 36°9 — 37°4, 36°4 — 37°6, 37°4 — 37°6 (άδιαθεσία), 36°6 — 37°8, 37°1 — 37°9, 36°4 — 37°4. Για περισσότερη ασφάλεια, συλλογίστηκε ή Αντρέας, από τις δεκαπέντε κι όμ- πρός, να τή θερμομετρή ή ίδιος, γιατί ενώ κρατούσε

τό θερμομετρο στήν άμασκήλη, κάποτες μιλούσε γε- λούσε τό κοίτσι με τον κόσμο που πηγαίνερχότανε στήν κενερή της. Βέβαιο είναι πως τήν ήσυχάζε κιάλας ή παρουσία του. Λοιπόν αποφάτισε κάθε μέ- ρα στις πέντε και τριάντα πέντε τάπόγεμα σωστά, νένεβαίνη, να καθεται δέκα λεπτά σέ μιχ καρεγλί- τση, κατάντικρού της, ωςπου να τελειώση. Δέ βγή- κανε όμως οι θερμοκρασίες καλύτερες, και τάποτελέ- σματα κάπως τά ίδια. Σημείωνε τό φύλλο από τις δεκαέξη στις είκοσιπέντε, 36°8 — 37°8, 36°9 — 37°6, 36°3 — 38°, 36°7 — 38°2, 37°7 — 38° τοί δυό μέ- ρες όπου βγήκε ή κλωστή), 37°2 — 37°6, 37° — 37°6, 37° — 37°8, 37° — 37°4, 36°4 37°2. Τις είκοσιπέντε, παρασκεβή, καλητέρεφε καθώς βλέπουμε κατεβαίνοντας ή θερμοκρασία. Μα μεταξύ δεκαέξη και είκοσιπέντε, άκολουθήσανε κάμποσα σπουδαία και πρέπει τώρα να τά δηγηθούμε.

"Ο κ. Κουφές, έδω κ' ένα μήνα που ίρχότανε, δέν πρόσεχε πολυ μήτε στή φούσκα μήτε στις άλλες φυσικές λειτουργίες. Τις είκοσιπέντε του "Αη Δημή- τρη παράγγειλε αλήθεια. έτσι παραστικά, ένα πλύ- σιμο του κόλπου και τής τώκαμε ή Άννα. Τις εί- κοσι τρεις του Σποριά, ζύπνησε πάλε ή γιατρός και παράγγειλε πλύσιμο τής φούσκας με πρωταργκόλι,

Μπροστά, δασκάλοι μου, μπροστά μήπως χάσει την αρχηγία, μήπως σ'αυ πεταχτή τὸ φιλότιμο κι ἄς γίνεστε ἔτσι τῆς Ἑλλάδας δλόκληρης οἱ φωνιάδες.

Μπροστά ἑσείς, κι ἄς ἔγινε κοινὴ πιά σοφία πὼς τὴ γλώσσα τὴ δημιουργεῖ ὁ λαὸς καὶ αὐτὸν τὸν πλάστη καὶ τὸν παντοκράτορα, θέλουν δὲ θέλουν θά- κολουθήσουν ὅσοι κι ὅποιοι, ὅλοι. Κι εἶπε στὸ φοιτητῆ.

«Βίπετε, πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, κύριε. Ἀλλὰ πνεῦ- μα σημαίνει ἀήρ, φορὰ ὄχι νόησις, νοῦς, ψυχὴ, ὅ- πως θέλεις νὰ εἶπῃς εἶναι φρικτὸν λάθος,

Εἶπετε ὁ Ναζωραῖος δημοκράτης· ἀλλὰ δημο- κράτης δηλοῖ τὸν κρατοῦντα δῆμου τινός, ὄχι ὀλο- κλήρου τῆς οἰκουμένης, ὡς ὁ Χριστός».

Εἶπε κι ἄλλα, παράλληλα χρυσόλογα ὁ καθηγη- τῆς μας καὶ τέλος «Συμβουλευώ ὅπως μὴ γίνγηται ἡ χρήση τῆς ἀντωνυμίας ὁ δὲ ὅποιος ὡς ἀναφορικῆς, διό- τι αὐτὴ εἶναι συσχετικὴ, τὴν ὁποῖαν ὅμως οἱ ἀγράμ- ματοι δυστυχῶς ταῖς ἀναφορικαῖς συνεαύτισαν». Κακομοῖρα γλώσσα. Δράκος εἶσαι. Στοιχειό. Τὸ πῶς σίγουρο στήριγμα τῶν ἐλπίδων μας. Ἄφρησε τὸ δασκαλισμὸ νὰ ξεχειλίση καὶ νὰ πελαγώσῃ, κ' ὀ- ὕστερα κρυφούτσικα καὶ πονηρὰ ἐβγαλες ἡ ἴδια ἐστὶ τὴν ἀπόφαση καὶ τὴν καταδίκη. Ἀπὸ σένα, γλώσ- σα Ἑλληνικὴ, ἀπὸ σένα θὰ γίνουιν, ἀπὸ σένα τὰ πε- ριμένουμε ὅλα.

Κ' εἶπειτα, «Νουμᾶ» μου, ἔχουμε τὴν ἀπλότη- τα νὰ γυρεύουμε πρόοδο καὶ φιλολογία, νὰ γυρεύουμε προκοπὴ.

Γιατί νὰ παραξενευόμαστε πὼς οἱ δασκάλοι μας εἶναι τὸ μικρόβιο, εἶναι ἡ κατὰ τὴν κοινωνικὴ, ἡ μάστιγα καὶ ἡ ἀρρώστια;

Τὶ θὰ σοῦ μάθῃ τὸ ἀγχρηματὸ καὶ στενόμυαλο ἐπαρχιωτόπουλο, ποῦ ἔρχεται κουτὸ ἀπὸ τὸν καθη- γητῆ του ἐκεῖ μέσα κι ἀποκουτιαίνεται;

Τὶ τὰ θέλεις. Ἀπὸ τὸ θέμελο, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ θέλει γιατρεία τὸ κακὸ. Ἐκεῖ μέσα—στὸ ἱερὸ τέ- μενος τῶν Μουσῶν—ποτίζονται τὰ Ἑλληνόπουλα μὲ τὴ χολὴ καὶ τὴν περιφρόνηση πρὸς τὴν ἀλήθεια, οἱ δασκάλοι μας οἱ αὔριανοί, φαρμάκι θανάσιμο. Ἐ- κεί, ἐκεῖ μέσα χτυπάτε ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ προφτά- ση κανεὶς τὸ κακὸ· εἶπειτα καλὲς ἀντάμωσες· εἶναι δάσκαλος, εἶναι ἀγιάτρευτος, πιά....

10 τοῦ Ἀπρίλη

Γ. Π.

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς θάρχησούμε το ἄρθρο τοῦ Κωστή Παλαμά γιὰ τὸν πρωτανικὸ λόγον τοῦ κ. Πολίτη «Περὶ τοῦ ἔθνικοῦ ἔπους τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων».

— Στὸ ἴδιο φύλλο θὰ δημοσιεύσουμε καὶ λυρικώτερο ἄρθρο τοῦ Νίκου Βίη γιὰ μιὰ πεθαμένη κόρη.

— Βγῆκε σὲ βιβλίον «ὁ Προσκυνητῆς» τοῦ συνεργάτη μας Ἡλία Βουτιερῖδη.

— Ἀρκετὰ κομμάτια τοῦ «Προσκυνητῆ» τυπωθήκανε καὶ στὸ «Νουμᾶ» μὲ τὸ ψευτόνομα Περικλῆς Ἀρίτας.

— Τὸ βιβλίον πουλιέται μὲ δραχμὴ στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμᾶ» καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας», Ἐλευθερουδά- κη καὶ Σακάτου.

— Τεμπελχανίδης, λέει ἡ «Ἀκρόπολις», εἶναι αἱ βου- λευτάδες μας ἀφοῦ ἀπὸ τὴ Μεγαλοδευτέρα τὸ κόψανε κουμ- πούρη καὶ πάσαν νὰ δουλεύουν.

— Τεμπελχανίδης, ὅσα δὲ δουλεύουν, μὰ ὅσα δουλεύου- νε δὲν εἶναι τάχα κατὰχωνιάδες ἀφοῦ ὅλο καὶ καταχωνιά- ζουνε ρουσφέτια;

— Θέλουμα νὰ μάθουμε ἐν ἡ Πατριδα κερδίζει περσό- τερα ὅσα δουλεύει—ἢ ὅσα δὲ δουλεύει ἡ Βουλὴ. Νὰ μᾶς τὸ πῶς καὶ αὐτὸ ἡ «Ἀκρόπολις» καμιά μέρα.

— Ὁ συμπατριώτης μας κ. Α. Παρθένος (Arg René d'Yvermont), ποῦ δείχνει ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ νεοελληνικὴ φιλολογία, μᾶς παρακαλεῖ νὰ ποῦμα στοὺς φίλους μας, ὅτι μποροῦνε νὰ τοῦ στέλνουν τὰ ἔργα τους στὸ κατατόπι του : 13 Rue Bleue, à Paris. Ὁ κ. Παρθένος, ποῦ συνεργάζεται σὲ πολλὰ Φραντζέζικα καὶ ξένα περιοδι- κά μὲ τὸ ψευτόνομα Arg René d'Yvermont θὰ μιλάει δι- χως ξεχωριστὲς προτίμησες γιὰ τὰ ἔργα ὅλων ὅσοι ἔχουν τὴν εὐχαρίστηση νὰ τοῦ τὰ στέλνουν.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

δρακ. I. A. Ὁλοφύγατο, ὀλοφύγατο, ὀλοφύγατο. νὰ μᾶνι μᾶνι τρεῖς λέξεις γιὰ τὴν πανσέληνον. Ἐχουμε καὶ τὸ δλόγιον φεγγάρι καὶ τὴ φεγγαρομόμωση.—Ἰβίονα Το ποιή- μα τὸ δημοσιεύουμε. Το ἄρθρο στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυ- ριακῆς. Σοῦ γράψαμε καὶ ξεχωριστὰ γιὰ τὸ «Σύλλογον τῶν Ἀκροπολιτῶν» ποῦ εἶναι στὰ σκαριά.—κ. Ε. Σακ. Μιτυ- λῆνη. Λάβουμε τὶς φημισαῖδες καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Τάλλο φύλλα, μὲ τὰ σκετικὰ ἄρθρα, δὲν μποροῦν νὰ μᾶς τὰ στεί- λει;—κ. Γιάννη Ζίζικα. Κέρκυρα. Ἀκόμα νὰ παντῆτετε στὰ γράμματά μας καὶ νὰ μᾶς στείλετε τὶς συντρομῆς.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907

ΕΝ ΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Table with 4 columns: Description, Unit, 31 Μαρτίου 1907, 28 Φεβρουαρίου 1907. Includes categories like Ταμείον, Εξωτερικὸν Ἰσμοί, Δάνειον πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, Ὁμολογιαὶ ἐθνικῶν δανείων, Ἐντοκα γραμματία, Προξοφλήσεις, Καθυστερήσεις προξοφλήσεων, Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ ἴσμοι ἐπὶ ἐνεχύρω χρηματογράφων, Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρω ἐμπορευμάτων, Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ ἴσμοι ἐπὶ ὑποθήκῃ, Δάνεια εἰς δῆμον, λιμένας καὶ λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα, Κορηγήσεις εἰς γεωργικηματαίς, Καθυστερήσεις κορηγήσεων εἰς γεωργικημ. καὶ γρημμ. ἰσον. Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας, Μετοχαὶ εἰς ἐγχωρίους ἐταιρείας, Συμμετοχὴ εἰς Τράπεζαν Κρήτης, Ὁμολογιαὶ λαχ. δαν. Ἑθν. Τρ. τῆς Ἑλλάδος 2 1/2 % εἰς τρ. γρ., Τοκομερίδια ἐν γένει, Καταστήματα Τραπεζῆς καὶ κτήματα εἰς ἀνεγκλιστικῶν ἐκπονήσεων, Ἀπαιτήσεις ἐπισφαλῆς, Ἐξόδα ἐγκαταστάσεως (ἴδιος δαπάνη κατασκευῆς Τραπεζ. Γραμματίων), Διάφοροι λογαριασμοί, Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, Διεθνῆς Οἰκονομικὴ Ἐπιτροπὴ ἰσμοὺς ὑπερ. Ἑθν. δαν. εἰς χρυσ., Ἀ/σμοὺς ἐξαγορῆς συμμετοχῆς Κυβερνήσεως εἰς κέρδη Τραπεζ. Γραμματίων, Ἐξαγορὰ προνομίου Προνομ. Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας, Προμήθεια τροπῆς λαχειοφόρου δανείου (εἰς Τραπεζικὰ Γραμματία), Διάφορα.

ΠΑΣΗΤΙΚΟΝ

Table with 4 columns: Description, Unit, 31 Μαρτίου 1907, 28 Φεβρουαρίου 1907. Includes categories like Μετοχικὸν κεφάλαιον, Ἀποθεματικὸν κεφάλαιον τακτικὸν καὶ ἔκτακτον, Τραπεζικὰ Γραμματία ἐν κυκλοφορίᾳ, Κερματικὰ γραμματία δίδραχμα καὶ μονόδραγμα, Καταθέσεις ἄνευ τόκου εἰς μετἀλλικὸν, Καταθέσεις ἀτοκοί, Ἐπιταγαὶ πληρωταί, Μείζονα τα πληρωταί, Καταθέσεις Δημοσίου πρὸς κορηγήσιν δανείων κατὰ τὸν ΒΦΜ Νόμον, Διεθν. Οἰκονομ. Ἐπιτροπὴ ἰσμοὺς καταθ. ἐκ δῆμ. ὑπεγγ., Ὑπερσία Ἑθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν, Ὑπερσία Ἑθνικῶν δανείων εἰς τρ. γρημ., Καταθέσεις δημοσίου εἰς χρυσόν, Καταθέσεις Δημοσίου εἰς τραπεζικὰ γραμματία κατὰ τὸν Νόμον ΒΦΜ, Ἐντοκοὶ καταθέσεις Δημ. εἰς χρυσ. διὰ τὴν κατασκ. τοῦ Σ.Π.Δ.Σ., Καταθέσεις ἐπὶ τόκῳ, Λαχειοφόρον Δάνειον Τραπεζῆς 3 % εἰς χρυσόν, Ὑπερσία Λαχειοφόρου δανείου Τραπεζῆς 3 % εἰς χρυσόν, Καταθέσεις Ταμειουτρίου, Διάφορα.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 9 Ἀπριλίου 1907.

Δραχ. 383,566,459.70 384,145,391.12

Ὁ Διευθυντῆς τοῦ Λογιστηρίου Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΣΗΣ